

ŞULE GİZEM BÜYÜKBOZ

Ateş ve Havva

Aşeka

Şule Gizem Büyükboz

30 Nisan 1998'de Antakya doğdu. Bebekliği ve ilk çocukluk dönemi İstanbul'da geçti. İlkokul çağında ailesi Kocaeli'ne taşınınca ilkokulu, Kocaeli Karamürsel Güzel Kıyı İlköğretim Okulu'nda okudu. Orta öğrenimini ailesinin Hatay'ın Hassa ilçesine taşınması ile Hatay Hassa Derviş Paşa Ortaokulu'nda tamamladı. Hatay'da geçen dört yıllık bu serüvenden sonra Kocaeli Karamürsel'e dönen Büyükboz, ailesiyle hayatına orada devam etti. Liseyi Kocaeli Karamürsel Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde okudu. Lise çağlarında yazmayı keşfeden Şule Gizem, 17 yaşında ilk romanını kaleme aldı. 18 yaşında liseden mezun olunca iş hayatına atılan Şule Gizem, geleceğinin temellerini erken yaşta atmaya başladı.

İlk romanı *Portakal Ağacı* kitabını 2021 yılında çıkartarak okuyucularıyla buluştu. Bu süre içinde Şule Gizem, Kocaeli Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi Çocuk Gelişim bölümünde okumaya başladı. İkinci romanı *Soğuk Cehennem* kitabını 2023 yılında tekrar okuyucularıyla buluştu.

Şule Gizem, hem okuyarak hem de çalışarak idame ettirdiği hayatında kitapları ve okuyucularıyla buluşmaya devam ediyor.

*Affetmesini bilen insanların kalbine
sevgilerimle...*

Birinci Bölüm

Peri Kızı

İnsanoğlu şu üç günlük dünyaya ne çok şey sığdırıyor, ne badireler atlatıyor da sanıyor ki galip gelen kendisi. Nelerden vazgeçtiğinin ya da nelerin onun için olduğunun, neleri göremediğinin farkına bile varamıyor. Acımasızlık içimize yuva yapmış ne yazık.

Ah insanoğlu... Kötü olmayı da kötü olmamayı da tamamen içimize yerleşmekte olan kökleşmiş esaretin seçimleriyle yaparız. Seçimlerimiz bizi sona götürür. Son noktada insanın kötülükle mi geldiğini görmek hiç de zor değil. Ölüm varılacak en son durak. Ne garip öyle değil mi? Bir nefes boyu çiziliyor kaderimiz işte. O tek bir nefes için bir ömür feda ediliyor. Peki, sadece o tek nefes için mi varız? Ölümüne doğru alınan derin bir nefesin serinliği...

Kimse sadece ölümü bekleyerek yaşamaz. Nitekim insanlar öldükleri zaman yok olmazlar. Unuttuğumuz ya da unutulmaya mahkûm olan insanlar gerçek ölümü tadar bu dünyada. Kimisi yaşar geçer, kimisi çabalar geçer.

Benliklerimize katılan hislerimizin bize kazandırdığı karakterlerle hayata karşıabiliriz. Değişim ve oluşumla var olan insan, o son nefesin bekçiliğini yapmaktan ziyade hayatını pekâlâ yaşayabiliyor. İçinde yeşeren dünyaları oluyor insanın. Son kırıntısı toprağa değene kadar çabalayan kişiliklerini asla terk etmiyor. Tohum toprağa düşer, su ve güneş onu yeşertir ve bitki hayatının dönüşümünü tamamlayıp yitip gider. Peki ya insan? İnsan doğar, büyür gelişir. Hayata kattıkları ve yaşantısına bakıldığında ölüm anındaki duruşuyla hatırlanır.

Ölümün ardından değerini kazanan insanın varlığı, dünyada talep görmüyorsa sonsuza kadar unutulur. Dünya onu unutmaya söz verir adeta. Ne yazık ki hislerimizin bizleri ayakta tuttuğu bu

dünyada üzülererek ve acıyarak baktığımız kişiler her zaman aynı kefenin içinde yer almaz.

Bir çığlık ile avaz avaz dünyaya gelen insanın karakteri, sevgiyle bakılan gözlerin ardında kaldığında insanın hayata kazındığı görünen kısmından sıyrılarak yaşamaya mahkûm olur. Bir belgeyi imzalamak gibi insan hayata imzasını atar ve adının altına attığı imzadan ders çıkarır. İnsan ya yücelir gönüllerde kalır ya da unutulmaya bile değer bulunmaz.

Sevgisizliğe maruz kalan insanlar, üzüntülerini yenecek yaşa geldiklerinde iş işten geçmiş oluyor. Sevmek ya da sevilme hiç de sanıldığı kadar kolay değildir. Geçmişin izlerini taşıyan insanlar iyileşmesi zaman alan bir yara gibi önce yarayı besler ve sonra kabuklaşarak iyileşmeyi seçer. Seçilen kavramlar sadece insanın kendi hayatını ilgilendirmeli. Alınan kararlar ve şekillenen hayatlar, sadece muhatabına hükmetmeli.

Havva, böyle bir eşğin tam önündeydi. Karar verip hayatına atacağı imzanın sarsıcılığından korkmadan ileriye düşünerek kalbinin ayak seslerini kabulleniyordu.

Geçmişe ve geleceğe bakıldığında Havva'nın kaybedeceği şey, kendi benliğinden başka bir şey olmayacaktı.

Hayat onu yıldıramayacak kadar hırpalamış ve yalnızlığından korkusuzluğuna kavuşmuştu. Bu güç, fiziki değildi sadece. Havva yalnızlığında bulduğu hoşgörüyü tutunarak sevgiyi, sevmeye hissinin öğrenme arzusunu yok saymadan, duvarlarını örüp kendisini korumaya çalışıyordu. Doğrularını esas aldığı kendi hayat düzeniyken hayatını sabırla ve sükûnetle geçiriyordu.

İnsanlar, maddiyatla değer biçtikleri özgüvenleriyle çevresine bakarken kabarttıkları omuzlarıyla dik başlı dururdu. Fakat Havva öylesine içi boş bir özgüvenli hayata tenezzül etmiyordu.

Havva, insanlardan bulamadığını sevmeyi öğrendiği toprağın getirdiklerine ve onun ellerine bıraktığı huzur kaynağına medet umarak bilakis insanlardan çok sohbet ederdi çiçekleriyle. İnsanların aksine dinliyordu çiçekler ve belki de insanın da fitratı toprak

olduğundandı bu rastlantı. Bağrını açtığı her filizi yeşerten toprak, ölümlle süslenen insanları yok ediyordu.

Havva için bu hayatta sevmek vazgeçilmez bir tutkuydu. Esen serin havaları severdi. Saçlarını karıştıran rüzgâra bayılırdı. Yağmurda kaçışan insanlara hayret eder, yanaklarını okşayan damlaları selamlardı. Böylesine derin ve incecik bakar, ipek gibi gözlerini kamaştırır, dünyaya karışırdı. O temiz, iyi yürekli bir kadındı. İnsanın karakteri, doğal olarak ondan önce yaşayan anne ve babasından filizlenir. Fakat Havva için bu durum söz konusu değildi.

O bir kız çocuğuydu ve bir kız çocuğunun yüreğini kirletmek yapılabilecek en kötü şeydir. Bu yüzden kız çocukları ansızın büyürler ve kimse anlamaz.

Havva Bozkurt. Kalbi gibi tertemiz bakan, akli başında, ağır başlılığı ile ilgi çeken, olması gerektiğinin fazlasına tamah etmeyen, davranışları ile örnek olan ve güneş gibi ıslık ıslık bir kız. Ona söylenenlere göre anne ve babasını bildiği ama hatırlamadığı bir trafik kazasında kaybeder Havva. Kazadan sonra ona bakabilecek başka bir akrabası olmadığından çocuk esirgeme kurumuna verilir. Daha üç yaşında, yenik hayatının hiç tatmadığı ve tattıysa bile hatırlamayaacağı sevgilerin arasından sıyrılarak bilmediği bir yaşama başlamıştır.

Anlatılamayacak kadar derin izler taşıyan çocuklar arasındaydı Havva; evsiz, yetim, öksüz, ailesi tarafından dışlanmış çocukların masum bakışlarıyla sürdürmüştü hayatını. Görünmeyen ve bilinmeyen bir ortamdı çocuk yuvaları. Aslında öylesine zordu ki alışması çok zaman almıştı Havva içinde. Anne ve babanın yokluğuna alışmak hiçbir çocuğa kolay değildir.

Hayat bir tekme atarken insan dur demeyi bilmeden kalkıp bir tekme de insanoğlundan yer olmuştu. Havva dişleriyle ve gerekirse tırnaklarıyla kazıyarak hakkını gözettiği her zerresini alarak şu kahrolası yaşamda gülmeye ve sevgi toplamaya devam ediyordu. Ağırdu evet ama Havva o çizginin dışını bilerek ve haddini aşmadan yavaşça, sabırla diliyordu geleceğini.

Havva ailesini kaybettiğinde daha üç yaşındaydı. Acıları, hüznüleri henüz taze olan Havva kazanın etkisinden çıkmadığı bir anda

kimsesiz kaldığı bir yuvanın içinde, bilmediği insanlar tarafından oradan oraya taşınırken gözyaşlarına aldırış eden olmamıştı. Kazanın ardından geçici kaldığı yuvadan nedensiz yere ayrılmış yeni bir yuvaya gönderilmişti. Hayatı, Han Çocuk Esirgeme Kurumu'nda geçmeye başlamıştı işte.

Burası gittiği ilk çocuk esirgeme kurumdan çok daha farklı bir yuvaydı. Kurumdaki her çocuk özeldi çalışanları için. Her çocuğa özenle baktıkları gibi Havva'ya da özen gösteriyorlardı. Havva'nın yeri bir başkaydı çalışanlar için. Sevimli oluşu, zaman geçtikçe alıştığı oyun ablaları ve kurumda çalışan herkesin gönlünü kazanmaya yetmişti. Bunun anlaşılması güç değildi. Havva bu ilgi ve şefkatin sebebini hep bilmek isterdi ama belki de hiçbir zaman ona nazik olmalarının gerçek sebebini bilemeyecekti.

Han Çocuk Esirgeme Kurumu, köklü bir ailenin mağdur ve muhtaç olanların korunmasına yardım etmek adına açılan bir yardım kuruluşuydu. Han ailesi, iş dünyasındaki başarılarının yanı sıra hayır işlerine de özen gösteren bir aileydi. Yedi kuşak zengindiler. Soylarının devamına özen gösteriyorlardı. Güçlüydüler. Sözleri birer emirden farksızdı etrafına karşı. Han ailesi gördükleri saygıyı soyadlarından ve alçakgönüllü oluşlarından alıyordu. Sadece bir çocuk yuvası kurmamışlardı. Her alanda vardı izleri. Yardıma muhtaç ülkelerin çocuklarına da özel muamele ederlerdi. Ailenin en büyük felsefesi ise "Vererek çoğalma" idi.

Ailenin kendi içinde de birçok kuralı vardı. Soy, erkek çocuktan devam ederdi. Han soyadını taşıyan aile bireyleri de bilirdi ki insan vasfının en kıdemli mertebesi onlara tahsis edilmişti adeta. Gücü veren Yaradan olduktan sonra ellerinden geleni yapmakta mahirdi hepsi.

Saygın, sevilen ve göz önünde olmak! Sorumlulukları, bakış acıları ve hata kabul etmeyen kişilikleri! Han ailesinin her ferdi eğitimli ve profesyonel olmak mecburiyetindeydi. Geniş bir vizyondan bakarlardı hayata. Kendilerinden taviz vererek başkalarının hayatlarına dokunmayı ve onların elinden tutarak kaldırmayı seçerlerdi.

Ne kadar eşsiz birer hayat dilesek de Han ailesi de birer insandı ve her biri gidecekleri son noktaya, toprağa muhtaçtı nihayetinde.

Ailenin en yaşlısı Çakır Han'dı. Oğlu Timur Han, gençken kapıldığı gönül sevdasının ardından yuva kurduğu Semra Hanım'la huzurlu bir yuvaya sahipti. Timur Han, evlendiğinde ailelerini sevince boğarken aldıkları bebek müjdesi ile ilk torunları olan Bekir Han dünyaya gelmişti. Kökleri genişleyen ailede, Bekir Han'dan sonra Ateş Han ve Belfü Han da dünyaya gelmişti.

Bekir Han, ilk varisti. Belki de bu yüzden şımarık, vurdumduymazdı. Ateş Han, ağabeyi Bekir Han'a nazaran hiç de öyle bir evlat olmamıştı. O da tıpkı ağabeyi gibi bu aileye varisti ama Han ailesinin tek göz bebeğiydi. Her Han bireyi ve çocuklarına uyguladığı gibi soy kütüğü nizamı adı altında mükemmel eğitimle büyütülen bir çocuktü Ateş.

Sevgiye doyamamıştı Ateş, aile terbiyesi diye gösterdikleri mesafe içinde ve ailenin iş yükü sebebiyle bakıcıların elinde büyümüşü. Özel hocaların ve ailesinin dayattığı hayatı yaşamakla mükellefti. Oysa Ateş Han, sevmek ve sevilme isteyen bir evlattı. Annesine duyduğu derin sevginin karşılığını hiç alamamış, yaşanmamış o öz sevgiyi hiçbir zaman hissetmemişti. Annesinin kasıtlı bir durum değildi ki bu. Annesinin sorumlulukları ve yapması gereken işler, onları birbirlerinden ayrı vakitler geçirmeye mecbur bırakmıştı. Fakat bir çocuk için hiçbir eğitim, aile sevgisinin önüne geçmemeliydi. Doğumundan başlayıp şimdiki yaşına kadar sıkı eğitime tabi tutulan Ateş ve kardeşleri, en mükemmeli oynayan çocuklar olmak zorundaydılar. Han varisi olmak pek tabii çok ağır bir yükü. Soylarının devamlılığı gibi ailesinin mirasını gözetmekle yükümlüydüler. Semra Hanım ve Timur Bey'in sorumlulukları yüzünden çocukları ilgisizlikle büyüyordu ve o sızlayan bağların açlığında ydılar bütün evlatları.

Ne yazık ki Ateş de çocukluk dönemini es geçmişti sanki. Genç bir adam olmuş, hissetmeyi arzu ettiği hiçbir bağı güçlendirememişti. Saf sevgi artık derinlerine gömülmüşü Ateş Han'ın. Ailesinin terbiyesi çoktan nüfuz etmişti benliğine. Öğrenmesini istedikleri her şeyi öğrenmişti. Uyum sağlamıştı. Ağabeyi Bekir Han'ın dışında herkes bu ailenin sükûnetini korurken ne yazık ki çocukluğu döneminde Bekir Han, ailesi için tam bir yüz karası olmuştu. Ateş Han ile aynı çizgide

büyümüşlerdi fakat o hep bir asilik peşinde olup sadece zevklerine düşkün bir adam olmuştu. Ateş, ağabeyiyle arasındaki birkaç yaşa rağmen ondan daha olgun ve daha düşünceliydi.

Timur Han, oğlu Bekir Han'ı hayal kırıklığı ile izlerken üstüne düştüğü Ateş Han'a itina gösterirdi. Ateş çok zeki, işinde çevik ve girişimci bir birey olmuştu. Daha bitmeyen işin sonunu tahmin eder, yapılması gerekeni hemen teşhis ederdi. Başarısı dillere pelesenk olurken üstün zekâsının verdiği kabiliyet ile sınıf atlayarak erken yaşta bitirdiği lise hayatının ardından en genç Tıp Fakültesi öğrencisi olma şerefıyla anılmasına vesile olmuştu. Ailesinin gurur kaynağı olan Ateş, babasının ve dedesinin “emanetçimiz” gözüyle baktıkları varisken Ateş şimdilik kendi mesleğini idame ettirmek istemişti.

Timur Han ise onun bu isteğini geri çevirmemiş oğlu okulunu bitirmeden onun adına açılan bir hastaneyi oğluna devretmişti. Ateş, pek tabii ileride kendi ailesini kurduğunda Han ailesinin ve işlerin başına geçeceğini biliyordu ve yine de babasının yaptığı bu jest ile mutlu olmuştu. Öte yandan Bekir Han'ın varisliği kaldırmayacağı aşıkardı. Ateş beklenen ve dilenen varisti. Ailenin umut edilerek bakılan varislerinin dışında en güvendikleri evlatları elbette ki Belfü Han'dı. Belfü bu ailenin son anahtarıydı.

Aslında Bekir Han'a güvenmemelerinin en büyük nedenlerinden birisi de çok fazla kendine düşkün bir çocuk olmasıydı. Kimseyi sevmez, saymaz, kalp kırmaktan korkmaz ve düşünmeden hareket ederdi.

Şımarıklığının bedeli beklenildiği gibi gün yüzüne çıkmıştı da. Bekir Han yalnızca dedesi Çakır Bey'in bildiği bir günaha çoktan girmişti. Bu günahın vebaline ortak ettiği insanların dışında Çakır Han torununu korumak için elinden geleni yapmıştı. Bu gizemli sır yalnızca Bekir Han ve Çakır Han arasında düğümlenmişti.

Nihayetinde Çakır Han, duruma hızlıca el koyarak Bekir Han'ı yurt dışına sürmüştü. Sürgün hayatı dahi hoştu onun için. Umursamaz tavırlarıyla geleceğinde derin izler bırakacak olan Bekir, kadehin baki olacağından bir haberdirdi. Bu durum başkaları için bir ceza olabilirdi. Ancak Bekir Han gününü gün ediyor, annesi Semra Hanım ve babası Timur Bey'i hayal kırıklığı içinde bırakıyordu.

Han ailesinin küçük kızları Belfü Han ise masum ve pek terbiyeli bir kız evladıydı. İçine kapanık bir yapısı olmasına rağmen kalbinde kötülüğe yer olmayan biriydi. Tıpkı ağabeyi Ateş gibi o da anne ve babasından uzak büyüyordu. Han ailesinin biricik kızıydı Belfü. Lüzumsuz hiçbir aktivite ona göre değildi. Hayallerini derinlerine gömerken yapmayı en çok sevdiği şey ve tabii ki alanının en iyisi hâline geldiği resim sanatıydı. Çok yetenekli bir ressamdı Belfü Han. Adımlarının dahi hesabı sorulurken böylesine bir kabiliyet ve sabırla çizilen her başyapıt, ailesinin gurur kaynağıydı. Belfü, Ateş ağabeyine hayran bir kız kardeşti. Bekir ağabeyini ise çok küçük yaştan beri sadece yazları o da birkaç kez görebiliyordu.

Belfü, kendi içinde en çok kendisiyle savaşıyor bir kızdı. Han erkeklerinin aksine o evin kaidelerine ve yapılmasını isteyebilecekleri herhangi bir işi hemen ve anında yerine getirip asla ailesini huzursuz edecek bir eylemde dahi bulunmazdı. Timur Bey de kızının anlayışlı yönünü takdir ediyordu.

Ateş, okulunu erken yaşta bitirip Özel Han Hastanesi'nde işe başlamıştı. Mezun olduğu fakülteden birçok profesörü hastaneye dâhil ettiği gibi en yakın arkadaşı Oğuz Pınaroğlu'nu da ekibine kazandırmıştı.

Aile tarihinde ilk kez bir Han erkeği, şirketlerden farklı bir kuldarda çalışıyordu. Aile ise Ateş'in evlenince şirketlerin başına geçeceğine inanıyordu. Bir süre kendi istediği yolda ilerlemesinde mahsur görülmemişti. Ne miras ne de beklenen o soylu düğünde gözü olan Ateş, aşka ve sevgiye olan inançsızlığı ile belki sevilme hissine çok uzaktı.

"İnsan annesinden görmediği sevgiyi başka bir kadından nasıl alabilir!" derdi yüreğinde ve burukça bakardı aynadan gözlerine. Evet, soylu bir aile geçmişi vardı ve nadir bir kişiliğe sahiptiler ama terbiye ve görgü adı altında abartılan yaşam tarzları onları kalpten sevilme mahrum bırakmıştı.

Ateş yirmi dört yaşındaydı. Bir seksen boylarında esmer ve kehribar rengi gözleriyle hanımları peşinden koşturuyordu. Etrafına yaydığı aurası ve yakışıklılığı dilden dile dolanan, her zaman gündem olan

bir gençti. Bekâr oluşu hanımları heyecanlandırıyordu. Gelecekte onunla evlenecek olan hanıma şimdiden lanetler okuyanlar, Ateş Han'ın seçeceği hanımı merakla bekliyordu.

Hayallerin ötesinde biriydi. Annesi “Gönlüne düşecek bir kadın çıkar.” diyordu sık sık. Birçok genç kızı tavsiye ediyorlardı ancak hepsini reddediyordu Ateş. Bir kez dahi fırsat vermemişti ailesine ve adayları görmeden reddediyordu. Genç olmasına rağmen ailesinin çizgilerini iyi bilir ve ona göre davranırdı.

* * *

Han ailesi için asla kaçırılmayacak etkinlikler vardı. Tıpkı 13 Haziran balosu gibi. Han ailesi her yıl 13 Haziran'da tüm yardım kuruluşları ve çalışanlarının da dâhil olduğu bir balo düzenlerdi. Ateş de bu baloya katılmak zorundaydı.

Akşam düzenlenecek olan balonun hazırlıkları sürerken Ateş Han, en yakın arkadaşı ve tek dostu olarak gördüğü meslektaşı Oğuz Pınaroğlu ile katılacaktı baloya. Ateş, köşkteki odasında hazırlıklarını tamamlayıp aynanın karşısında her Han erkeğinin kullandığı ve ailesinin simgesi hâline gelmiş broşunu ceketine iğneledi. Kol düğmelerini takmaya çalışırken Oğuz, içeri girdi.

“Dostum hazırlanma hızın hanımları geçiyor. Biraz daha köşkte kalırsak baloya gitmekten vazgeçmeliyiz.”

“Tamam, bitmek üzere. Zaten görünüp çıkmak tek niyetim. Anem ve babamı kırmak istemiyorum.”

“İşimiz bittiğinde bana geçeriz istersen. Hem hastaneye yarın erken gitmeliyiz, toplantılarımız var. Aynı zamanda durumu kritik hastanın sonuçları yarın çıkıyor.”

“Tamam, işte hazırım. Çıkabiliriz.”

Ateş son kez aynada kendine baktığında parfümünü eline aldı ve üç kez sıktı. İşte artık her şey tamamdı. Odadan çıktıkları gibi merdivenlerin yolunu tutan iki dost, arabanın köşk kapısına yanaşmasıyla şoföre gerek duymadan Ateş'in direksiyon başına geçmesi üzerine hareket etmişlerdi. Güzergâhları belliydi. Yolda Oğuz, arabanın küçük aynasına yönelip saçlarında potluk var mıdır, diye bakıyordu.

Ateş gibi öyle çok dikkatli hazırlanmasa da onun da Ateş'ten kalır yanı yoktu. O da çok karizmatik bir beydi ve öyle kendisini kasan biri değildi. Olduğu gibiydi. Kimseyi yadırgamadan çok açık bir dille aklından geçenleri dillendirirdi. Ayrıca onun Ateş Han ile olan yakınlığının ekstra bir avantajı vardı ve baloda onu kullanacağından hiç şüphe yoktu.

Hazırlıkların bittiği ve artık davetlilerin kabul edildiği salonun girişinde bekleyen görevli, araçlarının kapısını açmıştı ve arabayı park etmek için hızla uzaklaşmıştı bile. İki yakın dost ortamın kalabalığı nedeniyle başlarının dönebileceğini düşünüyordu. Salon öylesine ihtişamlıydı ki... Masaların dizaynı, sandalyelerin süslenmesi ve perdeler... Özenilen masa çiçeklerinin çevresini saran şamdanların salona kattığı ahenk, salonu sarıp sarmalayan gösterişli ışıkların insana zuhur eden parlaklığı her davetlinin yüzünden okunabiliyordu. Herkesin keyfi yerindeydi.

Üç bölüme ayrılan bu büyük salon çocukların ayrıldığı bölüm haricinde davetliler için de iki bölüm bulunuyordu. Orkestranın sağladığı canlı müzik eşliğinde koyu sohbetler dillerden akıp ortamı şenlendiriyordu.

Salonun ortasında sadece kürsü yer alıyordu. Timur Han ve ailesinin en büyüğü Çakır Han konuşmasını yapmamıştı. Ateş, sol kolunu arkasına alarak sağ elini karnının hizasına almış bir şekilde ailesi için ayrılan masaya ilerledi. Tabii arkadaşı Oğuz onu bir an yalnız bırakmadı. Attığı her adımda insanlar onu selamlarken hürmetle göz süzüyorlardı. Bu göz süzenlerin arasında genç hanımlar da vardı elbette. Bir göz süzme anları, umutlar vaat ediyordu kim bilebilir... Ne yazık ki Ateş, genç hanımlarla aynı fikirde değildi.

Masasına ilerlemekte olan Ateş, çocuklar için ayrılan yere doğru yönelirken "Ateş ağabey" diyerek şefkatlerini, sevgilerini gösterenler oluyordu. Etrafı kalabalıklaşan Ateş'in ansızın yeni giren kişiler dikkatini çekmişti. Yakından tanıdığı Çocuk Esirgeme Kurumu'nun Müdürü Arda Bulut ile ilerleyen çocuklar, Ateş Han'ı görünce vakit kaybetmeden yanına gelmişti. Balodaki diğer çocuklar gibi onlar da Han Holding'in bir parçası sayılırdı. Her birinin eğitim masrafı holding

tarafından karşılanırdı. Bu çocuklar büyüdüklerinde dilediklerinde Han Holding'in çalışanı olabiliyordu.

Ateş ile Oğuz çocukları severken Ateş bir anda olduğu yerde kalakaldı. Beyaz, ince şeritli elbise içinde bir melek gibiydi karşısındaki adeta. Salondaki gözlerin hepsi üzerindeydi neredeyse. Kimdi bu hanım! Görür görmez kalbine işlemiştii bu genç hanım. "Hanımların yaşını tahmin etmek ne güç," diyerek iç geçiyordu Ateş.

Ateş, ailesinin masasına oturdu. Ilık bir sızı akıyordu sanki içinde. Bu sızının kaynağını bulup köz basmak istiyor ama gözünün önüne gelen görüntüye engel olamıyordu.

O sırada giriş konuşmasını yapan Timur Han'ın konuşmasından tek kelime bile duymamıştı sanki. Çakır Han, kürsüye çıkacağı sırada sırtına vurmasıyla kendisine gelmişti ve ona yol vermek için ayağa kalktı. Etrafı inceledi. Aradığı bir peri kıızıydı. Dedesinin konuşmasına başlamasını aldırmayan Ateş ayakta insanların ona bakan gözlerine aldırış etmeksizin küçük hanımı arıyordu. Annesi Semra Hanım elinden tuttuğu oğlunu kendine getirmek istercesine gözlerini devirerek baksa dahi Ateş bir an bile annesine bakmamıştı.

Annesinin elini hissederek yerine oturan Ateş, hiçbir sonuç alamamıştı bakışlarında ama arkadaşısı Oğuz ona şüpheyle bakarak dikkatini toparlamasını isteyen bakışlar yolluyordu. Hemen sol tarafına oturan dostu omuzunun seviyesine eğilerek konuştu.

"Neyin var Ateş?"

"Hiç!"

Sessizleşti. Ah... İçindeki korkunun tarifi yoktu. Asla, dediği imkânsız bir sızı ona bakıyor, ona gülümsüyordu. İçini kemiren kurtların sahibi bir kadındı. Bu hislerin sahibini kınıyordu içinden ve küçümsüyordu. Kadınlardan alacağı hiçbir sevgi yoktu. Sevgiye inancı yoktu. Ama bu neyin nesiydi? Kıpır kıpır karıncalanan midesi ve yeni yetme bir delikanlı gibi kalbinin ritmine yön veremeyişi aklını kemiriyordu. Bu bir hicazdı onun için. Kendi önüne çektiği bir set!

Etrafını saran alevler onu yakmadan durmuyor, ruhu onu ele veriyordu. İçini titreten kadın, gözlerinin önüne perde çekmişti sanki. Bu nasıl olurdu? Birkaç saniyede nasıl bu kadar yakıcı

olurdu? O sırada Çakır Han, konuşmasını bitirmişti. Her yıl olduğu gibi konuşmaların bitmesiyle Timur Bey ve eşi Semra Hanım, ilk danslarını ederek balonun açılışını yapmıştı. Dikkat kesilen insanlar onlara hayranlıkla bakarken Ateş sıranın ona gelmesini bekliyordu. Anne ve babasının şarkısı bittiğinde nezaketle ayağa kalkan Ateş biricik kız kardeşini dansa davet etti. Elini zarafetle kardeşine uzattığında o da kabarık elbisesini düzelterek ağabeyinin elini tutmuştu. Gecenin prensesi Belfü Han olmalıydı. Zümrüt yeşili elbisesi ile adeta tüm hanımların göz bebeği olmuştu. Bu dans, davetlileri piste çağırın bir adımdı aynı zamanda. İki kardeş birbirlerini selamlayıp danslarına başladıklarında Ateş, kız kardeşine eşlik ediyor ama bir yandan da Peri Kızı'nı görebilmek için salona göz gezdiriyordu.

Müziğin sonlanmasıyla dansları son bulan Belfü ve Ateş Han masalarına ilerlerken Ateş, önüne gelmek cüretinde bulunup ona dans teklif eden hanımları hemen reddetmişti. Oğuz, bu hareketini arkadaşı Ateş'e yakıştırmasa da yaralı kalpleri tamir etmekten geri durmadı. Her reddedilen kadınla dans etti gece boyunca.

Ateş'in yüreğinde bir ok vardı sanki. Saplandığı yerden akan kanına yetişemiyor, canını yakıyordu. Bir ok gibi kalbine saplanan Peri Kızı aklını perişan etmişti. İlginin üstünde olmasından bunalan Ateş, ailesinden müsaade isteyerek çocukların olduğu salona geçti. Nefes almalydı biraz. Her yıl yaptıkları gibi kız kardeşi ile baloya gelen ailelere hürmeten tek tek masaları ziyaret etmek zorundaydı. Çocukların arasına dalan Ateş, ona doğru gelen palyaçonun gülen ifadesine başını sallamış ama Arda Bey'den kaçamamıştı. Çocukların olduğu kısım cıvı cıvıldı.

Ateş, liseli öğrencilerin masasında Belfü'yü görünce şaşırıldı. Onlarla nasıl da samimi ve içten konuşuyordu. Elbisesini Ateş Han'a göstermek isteyen çocuklar birer birer yanına geliyordu. Baloya katılacak miniklerin elbiselerini her yıl Ateş alırdı. Ateş, çocukları ihmal etmeden onlara sürekli hediyeler gönderir, böyle zamanlarda da onlarla bir araya gelirdi. Kızın başını okşarken gözü tekrar kız kardeşine kaymıştı. O sırada Arda Bey, "Ateş Bey isterseniz şöyle masamızda bize eşlik edin." dedi.

Ateş huzur doluyor ve civıltının ruhuna verdiği enerjiyi doyasıya içine çekiyordu. Çok güzel bir histi çocuk sevgisi. Müdürün ona seslendiğini omuzuna dokunduğunda onu fark etmişti. Ateş, kardeşinin olduğu masaya uğramak için adım atarken kala kaldı. Bu oydu! Kız kardeşinin sarıldığı ve saçları omuzlarına dökülen Peri Kızı. Belfü Han'ın gözlerine sevgiyle bakan genç kız, en baştan beri aradığı hanımdı.

Gözleri bir durağın yolcusuna takılırken adımları çivilendiği yerde kalmıştı. Kız kardeşinin neşesine karşılık Peri Kızı'nın gülen yüzüne, gözlerinin kenarına sıyrılan gamzesine ve kısılan gözlerinde bulduğu o küçük dünyaya sirayet etmişti.

Belfü ile arkadaş olduğu her hâlimden belliydi ki pek samimi ve içtendi iki hanım da. Acaba yakınlıkları okuldan mıydı? Belfü'nün tavır ve ifadeleri Ateş için de bir ilkti. Kardeşinin böylesine sıcacık olduğunu samimiyetle ve içtenlikle güldüğünü hatırlamıyordu. Anlaşılan Peri Kızı da kardeşi gibi Han Lisesi'nde okuyordu. Belki buraya ziyarete gelen ailelerin kızlarından biriydi? Aklı bulanmıştı Ateş'in.

Ateş durduğu yerin ve tuttuğu nefesinin farkında değildi. Kalbi sanki ağzının içinde zonkluyordu da aklı feryat ediyordu sanki. Belfü, Peri Kızı'nın elinden tuttuğunda masadan kalkacaktı. Ancak Ateş'in hayretler içinde bakan gözleriyle karşılaşınca afallamıştı. Yüzü birden donuk hâlini alırken artık arkadaşının elini tutmuyordu.

Ateş, kardeşinin solan gülücüğünün altındaki enkaza dönüşüvermişti. Sanki cenaze kalkmıştı yüreğinde. Belfü'nün dikkatine karşılık arkadaşı da o yöne dönünce Ateş ve Peri Kızı göz göze gelmişlerdi. Masadaki bütün çocuklar Ateş'e bakıyordu. Fakat o sadece Peri Kızı'nın gözlerine kenetlemişti bakışlarını. Tam adım atıp yanlarına gidecekken Belfü, Ateş'e yaklaştı. Gözleri mecburen kardeşine dönerken Belfü araya girdi.

“Ağabey, bir şey mi isteyecektin?”

“Masaları ziyaret edeceğiz, seni arıyordum.”

Başıyla onaylayan Belfü, ağabeyiyle masaları dolaşmaya başlamıştı. Yanlarında eğlenen çocukları ve Peri Kızı'nı arkasında bırakan

Ateş, şaşkınlıkla ilerledi fakat görevini başarıyla tamamladı. İşte nihayet tüm işleri bitmişti. Salonun çıkış kapısında Oğuz, onu bekliyordu. Ateş, bir hışımla boynundaki fuları çözdü. Arabasına aynı hışımla bindi. Tek kelime etmeyen Ateş'in hâlini fark eden Oğuz, onu neyin değiştirdiğini merak ediyordu. Ateş'in aklı da kalbi de o rengârenk dünyadaki bir çift güneş ışıltılı gözdeydi.

Oğuz tek kelime etmemişti. Çünkü biliyordu ki Ateş üstelenmekten ve sorgulara tabii olmaktan nefret ederdi. Eğer ısrar edilirse söyleyeceği varsa bile ağzından tek kelime laf alınmazdı. Yüzünde yıkılmış birinin ifadesi hâkimdi. Onu yıkan bir kadın değildi. Bir kadının ona hissettirebileceği duygulardı. Aşk bir kıvılcıma bakıyordu ama Ateş çoktan söndürmüştü kıvılcımları.

Baloya gelmeden önce Ateş, o gece Oğuz'da kalmaya karar vermişti ancak işler değişmişti. Oğuz'u evine bırakıp hiçbir şey söylemeden yola devam etti Ateş.

Ne eşsiz bir geceydi doğrusu. Yılda bir yapılan eğlencesiyle büyüleyen bir geceydi. Han ailesi her türlü iltifatı hak ediyordu. Bu eşsiz gecenin sonuna gelirken saygın iş adamları ve elbette ki Han ailesine hizmet eden onca çalışanı temsil edenler birer ikişer balo salonunu terk etmişlerdi.

Balodan en son Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan gelen çocuklar ayrılmıştı. Ertesi gün tatildi. Eğlenceye doymuştu hepsi. Otobüse bindiklerinde yurdun müdürü Arda Bey ve kız çocukların refakatçisi Gülce Hanım, yurttan ikamet eden öğretmenleri Bahar Hanım da kızların arasındaydı. Ortamda birlikte olan çocukların kız yurdu ve erkek yurdu ayrıldı.

Bahar Öğretmen, kızların uyuklayan hâllerine gülümseyerek bakıyordu. Han ailesinin biricik prensesi Belfü Han ile Havva Bozkurt'un yakınlığını çekemeyenler de fısıldaşıyordu. Bazıları Havva'ya sorular sormaya başlamıştı bile. Belfü Han'ı yurttan tanımayan yoktu. Havva gibi birkaç öğrenci daha onunla aynı sınıfta okuyor, suskun ve zeki oluşuna karşın Havva ile aralarındaki bağı diğer kızlara nazaran daha farklı olduğunu biliyorlardı. Belfü'nün Havva'yı canı gibi sevmesi, onların kıskanılmasına yol açıyordu. Yurttan